

Arrest

nr. 326 365 van 8 mei 2025
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MALKI
Keizerslaan 15 / 5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 30 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 30 december 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2025 met refertenummer 125182.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANLAET, die *loco* advocaat A. EL MALKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 29 december 2024 geïnterpelleerd door de politie van Brussel naar aanleiding van een betrapting op heterdaad wegens diefstal met geweld / poging tot afpersing.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 30 december 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

Naam: E.(...) B.(...) Voornaam: A.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Montgomery op 29.12.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal met geweld

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Montgomery op 29.12.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal met geweld

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 december 2024 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan ook op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Montgomery op 29.12.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten: Naam : E.(...) B.(...) voornaam : A.(...) geboortedatum : (...) geboorteplaats : (...) nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.12.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Montgomery op 29.12.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vermoeden van onschuld. Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"En ce que, la partie adverse a adopté un ordre de quitter le territoire sans motiver valablement cet acte et sans prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause;

Alors que, la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit et des motifs de fait qui constituent le fondement de cet acte et que le devoir de prudence et de minutie impose à l'administration de prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause ;

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée parla loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels:

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737);

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991 ;

Que je respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

3. Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ;

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, 4.P.M. 2004, liv.5, 99);

4. Considérant que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

- L'intéressé demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 de la loi du 15.12.1980 ;
 - L'intéressé aurait été intercepté en flagrant délit de vol avec violence. En raison de l'impact de ces faits, il serait considéré, par son comportement, comme pouvant compromettre l'ordre public ;
 - L'intéressé aurait déclaré ne pas avoir de famille ou d'enfant mineur en Belgique, ni de problèmes médicaux de sorte qu'il n'y aurait pas de violation des articles 3 et 8 de la CEDH;
 - Il aurait ainsi été tenu compte de l'article 74/13 de la loi ;
 - Aucun délai de départ volontaire n'est accordé au motif que l'intéressé présenterait un risque de fuite. Il n'aurait pas fait de déclaration d'arrivée à la commune dans les délais prévus ou prouvé qu'il logeait à l'hôtel ;
 - Il aurait été interpellé en flagrant délit de vol avec violence et constituerait ainsi un risque pour l'ordre public.
- Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

1ère Branche

5. Considérant qu'il ressort de la décision contestée que la partie adverse a adopté sa position au motif que la partie requérante pourrait compromettre l'ordre public ;

Que la décision attaquée indique que la partie requérante aurait été interceptée en flagrant délit de vol avec violence ;

Que toutefois, la partie requérante dément s'être rendu coupable des faits délictueux;

Que la partie requérante bénéficie d'une présomption d'innocence garantie par l'article 6,82 de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Que cette présomption d'innocence s'impose à toute autorité nationale (CEDH, *Allen et de Ribemont c. France*, arrêt du 10 février 1995) ;

Qu'en adoptant des mesures portant atteinte aux intérêts de la partie requérante, sur base de faits présumés délictueux pour lesquels cette dernière n'a pas été condamnée par un Tribunal, la partie adverse a violé ses droits de la défense et sa présomption d'innocence;

Qu'en outre, la partie adverse se fonde sur un fait isolé dont la réalité judiciaire n'a pas été établie ;

Que dans ces conditions, il apparaît excessif de considérer que la partie requérante constituerait une menace pour l'ordre public ;

Qu'en conséquence, la décision contestée n'apparaît pas comme étant valablement motivée en ce qu'elle soutient que la partie requérante pourrait constituer un danger pour l'ordre public ;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa première branche;

2ème branche

6. Considérant que la partie adverse a adopté un ordre de quitter le territoire sans délai d'exécution ;

7. Considérant que l'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2° 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé. »;

Qu'il résulte de cette disposition que la partie adverse doit motiver l'ordre de quitter le territoire ou à tout le moins, faire le constat de l'illégalité du séjour de l'étranger ;

8. Considérant que l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 dispose que :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er. quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ou;

[...]»;

9. Considérant que la partie adverse a adopté une décision d'ordre de quitter le territoire avec un délai d'exécution immédiat au motif qu'il y aurait un risque de fuite et que la partie requérante pourrait compromettre l'ordre public ;

Que la partie requérante a déjà eu l'occasion de mettre en évidence les raisons pour lesquelles elle conteste les motifs invoqués par la partie adverse pour soutenir qu'elle serait un risque pour l'ordre public ;

10. Considérant qu'il ressort des termes de l'article 74/14 § 3 (« il peut être dérogé) que la partie adverse dispose d'un pouvoir discrétionnaire pour supprimer ou réduire le délai de retour volontaire de 30 jours ;

Qu'en conséquence, la décision de ne pas accorder à un délai de retour volontaire, doit être raisonnable et proportionnée en tenant compte de l'ensemble des éléments pertinents de la cause, conformément à l'obligation de prudence et de minutie ;

Que la décision de ne pas accorder un délai repose sur des éléments inexacts dès lors que la partie requérante conteste avoir commis les faits qui lui sont reprochés et qu'elle bénéficie de la présomption d'innocence ;

Qu'en conséquence, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation en accordant aucun délai de retour volontaire à la partie requérante dans ces circonstances ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;

3ème branche

11. Considérant que l'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé. » ;

Qu'il résulte de cette disposition que l'Office des étrangers doit motiver l'ordre de quitter le territoire ou à tout le moins, faire le constat de l'illégalité du séjour de l'étranger ;

Que votre Conseil a dit pour droit que l'Office des étrangers devait se prononcer sur l'illégalité ou non du séjour de l'étranger avant de notifier un ordre de quitter le territoire sous peine de violer le principe de motivation formelle des actes administratifs (CCE., 28 février 2014, n° 119 939, affaire 137 564/TIT) ;

12. Considérant, que l'article 5 de la directive 2008/115 du PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier dispose en son article 5 que : « Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte :

(...)

b) de la vie familiale ».

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Que la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme est établi en ce sens que : « bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les États conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989) ;

Que la partie adverse doit, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Qu'en conséquence, la séparation du « territoire » doit être appréciée dans un cadre définitif et au regard de la violation des droits fondamentaux de la partie requérante ;

13. Considérant que la partie adverse soutient que la partie requérante aurait indiqué ne pas avoir de famille en Belgique ou de problèmes de santé ;

Qu'en conséquence, la décision contestée ne violerait les articles 3 et 8 de la CEDH ;

Que toutefois, il faut rappeler que l'intégration sociale dans le pays dans lequel un étranger réside un élément positif que la Cour EDH prend en considération positivement (CEDH, 9 octobre 2003, Slivenko c. / Lettonie, § 95) ;

Que la Cour EDH donne une acceptation large à la vie privée: « La Cour ne juge ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de "vie privée". Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

Il paraît, en outre, n'y avoir aucune raison de principe de considérer cette manière de comprendre la notion de "vie privée" comme excluant les activités professionnelles ou commerciales: après tout, c'est dans leur travail que la majorité des gens ont beaucoup, voire le maximum d'occasions de resserrer leurs liens avec le monde extérieur.» (CEDH, arrêt Niemietz c. / Allemagne, requête n°13710/88 du 16 décembre 1992, § 29) ;

Que votre Conseil a dit pour droit que les dispositions de la Convention européenne des droits de l'homme prévalent sur la loi du 15 décembre 1980 : « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour européenne des droits de l'Homme, 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E., 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance » (CCE. n° 96 489 du 31 janvier 2013 ; CCE. n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Qu'en l'espèce, la partie requérante indique résider en Belgique depuis un an et qu'il a créé un réseau d'amitié pouvant être considéré comme une vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH;

Que toutefois, la partie adverse ne fait aucune référence à la vie privée de la partie requérante;

Qu'à défaut d'avoir fait une telle analyse et invité de se prononcer sur point, la décision contestée ne peut pas être considérée comme étant valablement motivée au regard de l'article 8 de la CEDH et plus particulièrement, en ce que cette disposition protège la vie privée;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa troisième branche;

4ème branche

14. Considérant que la décision contestée est motivée par référence au rapport administratif rédigé par la zone de police Montgomery le 29.12.2024 d'où il ressortirait que la partie requérante a été prise en flagrant délit de vol avec violence;

Que la partie adverse se fonde sur ce rapport pour établir la dangerosité de la partie requérante pour l'ordre public ;

Que toutefois, la partie requérante soutient ne pas avoir reçu de copie de ce rapport administratif au moment de la notification de la décision contestée ;

Que pourtant, il ressort de la jurisprudence du Conseil d'Etat qu'une motivation par référence à un document n'est possible que si celui-ci est annexé à la décision querellée ou s'il est reproduit intégralement (C.E, arrêt n° 212.705 du 22 avril 2011) et qu'il apparaisse sans conteste que l'autorité administrative a fait sienne cette motivation (C.E., arrêt n° 53.813 du 19 juin 1995) ;

Que la motivation par référence n'est donc possible que si le document auquel il a été fait référence a été reproduit ou annexé et que le justiciable y a eu accès au plus tard lors de la notification de l'acte administratif ;

Que tel n'a pas été le cas en l'espèce dès lors que ce document n'a pas été annexé à la décision contestée ou reproduit dans celle-ci ;

Qu'en ne produisant pas une copie du rapport administratif sur lequel se fonde la décision contestée avec celle-ci, la partie adverse a violé l'obligation de motivation formelle ;

Que votre Conseil a déjà jugé que la motivation par référence sans reproduction du document auquel il était renvoyé, violait l'obligation de motivation formelle (CCE, arrêt n°211.356 du 23.10.2018 ; CCE, arrêt n°218.231 du 14.03.2019) ;

Que les enseignements de cette jurisprudence sont applicables au présent recours. En conséquence, la décision contestée n'est pas légalement motivée

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa quatrième branche;"

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. De relevante bepalingen uit artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

2.7. In zijn middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), betwist, noch weerlegt verzoeker de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”. Deze vaststelling verplicht de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel om aan verzoeker op basis van het hierboven geciteerde artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. In zijn derde middelonderdeel betoogt verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris minstens het illegale karakter van zijn verblijf dient vast te stellen, maar dit is wel degelijk het geval in de bestreden beslissing.

2.8. De Raad merkt op dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op twee onderscheiden motieven steunt, die elk op zich deze beslissing kunnen schragen, maar dat verzoeker in zijn middel enkel ingaat op het motief dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en het overige motief onbesproken laat. Verzoekers grief inzake de openbare orde-motieven, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, daar deze eveneens haar grondslag vindt in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het in punt 2.7. besproken motief volstaat om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op afdoende wijze te schragen, waardoor de kritiek van verzoeker in verband met de openbare orde-overwegingen gericht is tegen een overtoollig motief. Het eventueel gegrond bevinden van de kritiek van verzoeker tegen een overtoollig motief kan onmogelijk leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit (cf. RvS 9 juli 2015, nr. 231.890; RvS 21 mei 2013, nr. 223.538; RvS 23 februari 2011, nr. 211.458).

2.9. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met het strafrechtelijk vermoeden van onschuld uit artikel 6, tweede lid van het EVRM aangezien hij niet werd veroordeeld voor de feiten van diefstal met geweld/poging tot afpersing waarvoor hij werd aangehouden. Verzoeker verliest hierbij uit het oog dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsvrijheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de eerste bestreden beslissing artikel 6 van het EVRM, artikel 7 van de vreemdelingenwet en/of de motiveringsplicht schendt door op grond van het administratief verslag van 'PZ Montgomery' van 29 december 2024 een risico op schending van de openbare orde af te leiden.

2.10. Verzoeker richt zich vervolgens tegen de overwegingen uit de eerste bestreden beslissing om bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande het volgende:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdanen van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend:

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)”

Er werd dus in de eerste plaats in hoofde van verzoeker een 'risico op onderduiken' vastgesteld. Dit 'risico op onderduiken' wordt in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet als volgt gedefinieerd:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

“(...

11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.

(...)”

De criteria om een risico op onderduiken vast te stellen, zijn op hun beurt opgenomen in artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet. *In casu* gaat het om het criterium uit artikel 1, §2, 3° van de vreemdelingenwet:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

(...)”

Verzoeker betwist in zijn middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, nergens de vaststelling dat hij *“zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert”*. Deze vaststelling volstaat in principe voor de gemachtigde van de staatssecretaris om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet.

De verzoeker gaat vervolgens in op de openbare orde-overwegingen, zoals bedoeld in artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is er geen sprake van een schending van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld doordat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een bestuurlijke beslissing rekening houdt met de feiten die blijken uit het proces-verbaal van 29 december 2024 en deze als een bedreiging voor de openbare orde kwalificeert.

Ten overvloede stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerking aan dat verzoeker elk belang ontbeert bij zijn kritiek tegen de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Sinds de kennisgeving van de bestreden beslissing is er immers ondertussen een termijn van 3 maanden verstreken waarin geen gedwongen tenuitvoerlegging werd bevolen en waarin verzoeker evenmin initiatief heeft genomen om vrijwillig gevolg te geven aan de hem opgelegde terugkeerverplichting. Indien er obstakels zouden bestaan om 'onverwijd' gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, staat het verzoeker vrij om aan de gemachtigde van de staatssecretaris een uitstel van vertrek te vragen conform artikel 74/14, §1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet.

2.11. Het door verzoeker in zijn derde middelonderdeel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.12. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de betreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn privéleven in België en benadrukt dat hij hier reeds sinds een jaar verblijft en alhier een vriendschapsnetwerk heeft uitgebouwd. De Raad merkt echter op dat verzoeker zijn beweringen niet onderbouwt met een concreet (begin van) bewijs en dat op grond van het administratief dossier evenmin afgeleid kan worden dat er sprake zou zijn van een doorleefd en beschermenswaardig “privéleven” op het Belgische grondgebied. Verzoeker duikt immers voor het eerst op naar aanleiding van een betrapting op heterdaad wegens strafbare feiten op 29 december 2024. Bij gebrek aan tastbaar bewijs van een werkelijk “privéleven” kan de bescherming uit artikel 8 van het EVRM uiteraard geen toepassing vinden.

2.13. Ten overvloede stipt de Raad aan, samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen, dat verzoekers voorgehouden privéleven integraal werd ontwikkeld in een onrechtmatige verblijfssituatie. Conform de rechtspraak van het EHRM stipt de Raad aan dat verzoeker ervan op de hoogte diende te zijn dat het voortbestaan van zijn privéleven van bij aanvang onzeker was omwille van de uiterst preciaire verblijfssituatie, waardoor het treffen van een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden strijdig kan worden geacht met het recht op privéleven uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108).

2.14. Verzoeker voert ten slotte aan dat de eerste bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd werd omdat het proces-verbaal van ‘PZ Montgomery’ van 29 december 2024 niet werd opgenomen in of gevoegd bij de bestreden beslissing. Verzoeker toont echter niet aan dat de formele motiveringsplicht dit zou vereisen. Het proces-verbaal van ‘PZ Montgomery’ van 29 december 2024, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, bevindt zich immers in het administratief dossier. De relevante aspecten van de inhoud van dit stuk worden weergegeven in de eerste bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker in Sint-Lambrechts-Woluwe op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal met geweld.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende onderzoek zou hebben verricht of zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel noch een kennelijke appreciatiefout.

Het eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.16. In een tweede middel, gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het vermoeden van onschuld. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"En ce que, l'interdiction d'entrée sur le territoire a été adoptée sans prendre en compte l'ensemble des éléments du dossier ;

Alors que, toute décision administrative doit reposer en vertu des principes de prudence et de minutie sur l'analyse et la prise en compte de l'ensemble des éléments utiles d'un cas donné ;

15. Considérant, première branche, que l'interdiction d'entrée sur le territoire repose sur le fait que la partie requérante s'est vue notifier une décision d'OQT sans délai d'exécution volontaire ;

Que l'annexe 13sexies contestée est l'accessoire de l'annexe 13, premier objet de la présente requête ;

Que l'ordre de quitter le territoire étant illégale, son illégalité s'étend à la décision d'interdiction d'entrée sur le territoire qui en est l'accessoire ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

16. Considérant, deuxième branche, que la décision d'interdiction d'entrée repose sur les éléments suivants :

- La partie requérante s'est vue notifier un OQT sans délais pour un départ volontaire ;

- Elle aurait été interceptée en flagrant délit de vol avec violence ;

- Au vu de l'impact social de ces faits la partie requérante pourrait être considérée comme pouvant compromettre l'ordre public ;

- La partie requérante n'aurait pas indiquée avoir de famille en Belgique ou des problèmes de santé, de sorte que les articles 3 et 8 de la CEDH auraient été respectés ;

- La partie adverse aurait ainsi tenu compte de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

17. Considérant que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance, 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Que la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme établie en ce sens que :

« bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989) ;

Que la partie adverse doit, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Qu'en conséquence, la séparation du « territoire » doit être appréciée dans un cadre définitif et au regard de la violation des droits fondamentaux de la partie requérante. (Droit à la scolarité, à la vie privée et familiale, droit au travail...) ;

18. Considérant que pour procéder à une analyse complète, le respect de l'article 8 de la CEDH suppose de faire une analyse aussi bien sous l'angle de la vie familiale que celui de la vie privée ;

Que selon la jurisprudence de la Cour EDH, il est « trop restrictif de limiter (la vie privée) à un 'cercle intime' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (CEDH, Niemetz c. Allemagne, arrêt du 16 décembre 1992). Elle précise également que « la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (CEDH, Botta c. Italie, arrêt du 24 février 1998) ;

Que dès lors que la partie requérante a créé des liens en Belgique, la partie adverse aurait dû analyser sa situation tant sous l'angle de la vie familiale que sous l'angle de la vie privée au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;

Que pour que la décision d'interdiction notifiée à la partie requérante soit valablement motivée, il aurait fallu que la partie adverse fasse une mise en balance des intérêts en présence démontrant qu'il n'y a pas d'atteinte disproportionnée à sa vie privée ;

Qu'il n'en est rien en l'espèce dès lors qu'il n'est fait aucune référence à la vie privée de la partie requérante ;
Que dans ces conditions, la décision contestée ne peut être considérée comme valablement motivée au regard de l'article 8 de la CEDH ;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;

19. Considérant, troisième branche, que la décision contestée repose notamment sur le fait que la partie requérante serait considérée comme pouvant constituer un danger pour l'ordre public dès lors qu'il aurait été attrapé en flagrant délit de vol avec violence ;

Que toutefois, la partie requérante dément s'être rendu coupable des faits délictueux ;

Que la partie requérante bénéficie d'une présomption d'innocence garantie par l'article 6,§2 de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Que cette présomption d'innocence s'impose à toute autorité nationale (CEDH, Allen et de Ribemont c. France, arrêt du 10 février 1995) ;

Que c'est de manière précipitée que la partie adverse a jugé que la partie requérante pouvait constituer un danger pour l'ordre public et ce en violation de la présomption d'innocence ;

Qu'en outre, la partie requérante se fonde sur un fait isolé dont la réalité judiciaire n'a pas été établie ;

Que dans ces conditions, il apparaît excessif de considérer que la partie requérante constituerait une menace pour l'ordre public ;

Qu'en conséquence, la décision contestée n'apparaît pas comme étant valablement motivée en ce qu'elle soutient que la partie requérante pourrait constituer un danger pour l'ordre public ;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa troisième branche ;

20. Considérant, quatrième branche, que la décision contestée est motivée par référence au rapport administratif rédigé par la zone de police Montgomery le 29.12.2024 d'où il ressortirait que la partie requérante a été prise en flagrant délit de vol avec violence ;

Que la partie adverse se fonde sur ce rapport pour établir la dangerosité de la partie requérante pour l'ordre public ;

Que toutefois, la partie requérante soutient ne pas avoir reçu de copie de ce rapport administratif au moment de la notification de la décision contestée ;

Que pourtant, il ressort de la jurisprudence du Conseil d'Etat qu'une motivation par référence à un document n'est possible que si celui-ci est annexé à la décision querellée ou s'il est reproduit intégralement (CE, arrêt n° 212.705 du 22 avril 2011) et qu'il apparaisse sans conteste que l'autorité administrative a fait sienne cette motivation (C.E., arrêt n° 53.813 du 19 juin 1995) ;

Que la motivation par référence n'est donc possible que si le document auquel il a été fait référence a été reproduit ou annexé et que le justiciable y a eu accès au plus tard lors de la notification de l'acte administratif ;

Que tel n'a pas été le cas en l'espèce dès lors que ce document n'a pas été annexé à la décision contestée ou reproduit dans celle-ci ;

Qu'en ne produisant pas une copie du rapport administratif sur lequel se fonde la décision contestée avec celle-ci, la partie adverse a violé l'obligation de motivation formelle ;

Que votre Conseil a déjà jugé que la motivation par référence sans reproduction du document auquel il était renvoyé, violait l'obligation de motivation formelle (CCE, arrêt n°211.356 du 23.10.2018 ; CCE, arrêt n°218.231 du 14.03.2019) ;

Que les enseignements de cette jurisprudence sont applicables au présent recours. En conséquence, la décision contestée n'est pas légalement motivée. Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa quatrième branche ;"

2.17. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 7 van de vreemdelingenwet aangezien hij nalaat te verhelderen op welke wijze het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) deze wetsbepaling zou schenden.

2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden verwezen naar wat hierboven werd uiteengezet (zie punten 2.2. tot 2.5.).

2.19. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld bij het opleggen van het inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar.

2.20. Het bestreden inreisverbod (bijlage 13*sexies*) vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag en meer in het bijzonder artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”*

2.21. Waar verzoeker in zijn middel betoogt dat het inreisverbod (bijlage 13*sexies*) zou moeten worden vernietigd omdat de verwijderingsmaatregel (bijlage 13), waarmee het gepaard gaat, vernietigd moet worden, kan verzoeker niet worden bijgetreden. Verzoeker is er immers niet in geslaagd de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te tonen, waardoor er geen reden bestaat om dit te vernietigen. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat het inreisverbod om die reden zou moeten worden vernietigd.

2.22. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de eerste bestreden beslissing, geen termijn voorzag voor vrijwillig vertrek, was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht om in toepassing van de hierboven geciteerde wetsbepaling een inreisverbod op te leggen met een maximumduur van drie jaar.

2.23. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod verwijst verzoeker nogmaals naar het strafrechtelijk vermoeden van onschuld, zoals gewaarborgd door artikel 6, tweede lid van het EVRM. Er kan worden verwezen naar wat dienaangaande hierboven werd gesteld. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze feiten geen rekening zou kunnen houden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Terloops merkt de Raad op dat het *in casu* geen inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar betreft, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarvoor een ‘ernstige bedreiging van de openbare orde’ vereist is.

2.24. In zijn tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs bijbrengt waaruit blijkt dat hij in België een beschermenswaardig privéleven onderhoudt. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat er sprake is van een daadwerkelijk privéleven in België. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg niet worden verweten dat hij hierover niets vermeldde in de tweede bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit volgende bewoordingen dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”*

2.25. Verzoeker haalt ten slotte aan dat het proces-verbaal van de politie van ‘PZ Montgomery’ van 29 december 2024, waarnaar verwezen wordt in de tweede bestreden beslissing, niet in deze beslissing wordt opgenomen of erbij wordt gevoegd. Verzoeker toont evenwel niet aan dat dit zou leiden tot de onwettigheid van het bestreden inreisverbod. Het proces-verbaal werd wel opgenomen in het administratief dossier, zodat verzoeker, die trouwens geacht kan worden op de hoogte te zijn van de feiten waarbij hij zelf betrokken was, kennis kan nemen van de inhoud ervan.

2.26. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Het bestreden inreisverbod steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel, gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN